

ДА ОЦЕНИМ АЛЛАХ С ИСТИНСКОТО МУ ВЕЛИЧИЕ

В името на Аллах, Всемилостивия, Милосърдния!

Аллах е най-велик!

Нашето съществуване, живота и смъртта ни, са в ръцете на Създателя ни, който сътвори света и всичко в него. Той управлява небесните и земни сили. Когато по желяе Той може да руши онова, което е създал. Той ни дава земните блага и Той може да ни ги отнеме. Ние имаме безкрайно велик Създател, който от никого не е зависим, а всичко е от Него забисимо. Неговата милост, знание, мъдрост и могъщество са всеобхватни.

Някои недосетливи наши приятели се бунтуват срещу собствения си Създател, който ги съчлени и какъвто пол и образ пожела, в такъв ги нагласи. Те искат да го видят и докоснат, и едва тогава щели да Го признаят, а богато стане въпрос за мисълта и съзнанието, рентгеновите лъчи и радиотелевизионните вълни, магнитните сили и др. феномени, забравят за желанията си. Какво заблуждение! Нали?

Този наш Създател и Господ /ар/, който никой не може да Го види, не наподобява на растение, ни на животно, ни на човек, ни на ангел небесен, ни на космическите тела, нито на каквото и да било друго Негово създание, се казва „**Аллах**“. Той се описва:

„Аллах разпуква зърното и костилката. Изважда Той живота от мъртвото и изважда мъртвото от живота. Това е Аллах! Как сте подлъгани! Той разпуква Зазоряването и Той създаде нощта за покой, а слънцето и луната - за изчисление. Това е отредил Всемогъщия, Всезнаещия.“
(6:95-96)

„И като знаете това, не сторвайте подобия на Аллах!“
(2:22)

„Няма подобен Нему. Той е Всечуващия, Всезнаещия.“
(42:11)

Повечето хора по света назовават Твореца на Вселената, не по име, а по Негобия божествен и безкрайно велик характер. Това на различните езици звучи - Бог, Год, Илях, Танръ и пр.

Някои религиозни лидери смятат, че е възможно съществуването на повече от един Бог и го разчленяват. Но, ако наистина това е вярно, то не бива да забравяме, че противоречията за надмощие неизбежно биха породили вътрешни войни между боговете. Тогава света не би бил изграден от взаимносвързващи в „едно неразчленимо цяло“ закони. Света не би бил такъв, в какъвто сега живеем. Подобни суеверия за повече от един Бог ограничават, конкурират и оспорват величието на Твореца. Това е явно богохулство и неверие.

Известни природоизследователи като Алберт Айнщайн, Исак Нютон и др. също потвърдиха съществуването, съвършенството и единството на Аллах.

„Всяко нещо във Вселената свидетелства за съществуването на Бога, погазва Неговата сила и величие... Неговите знамения ги виждаме в самите нас и

ги съзираме във всяка частица от творението. А науките са дело, което се състои само в изучаването на творенията на Аллах и на следите от Него." - казва американския академик по философски, психологически, физически и природни науки д-р Мариет Стени Конгден.

А последният от пророците на Аллах казва :

„Размишлявайте върху творенията на Аллах и не мислете за Неговата същност. Вие никога не можете да си Го представите както Нему подобава.“

И ако Аллах е Творецът, Господарят, Владетелят, има ли тогава поголям бунт от този на човек, който злоупотребявайки с дадената му „власт“ и „свобода“ е обърнал сърце и разум срещу своя Добродетел - Аллах? Използващия всички свои дадености противно на волята на Бога е тиранин и угнетител. Защото гнетът и тиранията е погрешно възползване от дадена сила или власт. Неверието не е във вреда на Всевишния, а в наша вреда. Нека да възвеличим Аллах и да подобрим отношението си към Него.

Пророците идват с Божията слава!

Всевишният Аллах ни се разкрива с две неща. Това са: Неговите творения и собственото „Слово“. Той ни показва това, което създаде като свидетелство за Себе си. Избра сред човеците пророци /пейгамбери/ - пътеводители, с които Той контактува и предава чрез тях своето Слово на останалите човеци. Гос под избира само най-праведните и достойни човеци за мисията да предупреждават и насочват хората към правия път. Но, високомерни и нагли хора изкривяват и изопачават Словото на Бога и дори биографията на Неговите пратеници. Всевишният Аллах не се ангажира с опазването на посланията, а по-скоро натоварва с тази отговорност народа на Неговите пророци. Религията на Аллах все пак бе опазена, тъй като бе подновявана чрез следващи пророци.

Всевишният Аллах вдъхнови и низпосла четири големи писания, които разкриват Неговата воля. Той не ги пише, а по-скоро това го правят неговите пророци, на които са били продиктувани.

Тези книги на Всевишния Аллах са еднакво истинни, но всяка следваща е все по-обхватна, потвърждава предишната и коригира грешките на хората спрямо нея. Ако една от тях бъде отречена, означава, че се отрича слово на Бога, с което се проявява „неверие“ спрямо Него. И ако отречем един от пророците на Аллах, означава, че се бунтуваме срещу Този, който го изпрати, а именно срещу нашия Създател, който казва:

„О, вярващи, вярвайте в Аллах и в Неговия Пратеник, и в Книгата, която е низпослал на Своя Пратеник, и в Писанието, което е низпослал преди! А който отрича вярата в Аллах и в Неговите ангели, и в Неговите писания, и в Неговите пратеници, и в Съдния ден, той дълбоко се е заблудил.“
(4:136)

Всевишният Аллах е изпратил Нух /Ной/, Лут /Лот/ Ибрахим /Аврам/, ЯКуб /ЯКов/, Муса /Мойсей/, Давуд /Давид/, Иса /Исус/ и др. Аллах да ги благослови, като Негови пратеници, но последователите им след време се отклоняват от Божия път като изменят даденото им вероучение. Именно така след Муса, алейхисселям /мир нему/, възниква и юдеизма с неговите писания като религия.

Юдеизма се опълчи срещу Бога!

Юдеизмът или еврейството със своите привърженици претендира, че следва пътя на Муса /aleighis-seлям/ и се ръководи от книгата Тора /Теврат

или Петокнижие/, която му е дадена от Всевишния Бог. Същото им отношение било и към Давуд /алейхисселям/ и даденото му от Аллах писание Псалми /Забур/. Въпреки някои частично опазени исторически сведения, житейски мъдрости и предсказания, тези книги вече са загубили своето предназначение. Човешкото слово е вплетено в божественото, фалшивото в истинското, и хората на Писанието не разполагат с оригинала и не могат да се напътят. Безизходицата се превъзмогва единствено с напътствията на Корана, с чието Божествено слово и оригинал човечеството все още разполага.

Всевишният Аллах казва:

„Ние низпослахме Тората с напътствие в нея и със светлина... А който не съди според онова, което Аллах е низпослал - тези са неверниците.“
(5:4)

„...И на Давуд дадохме Псалмите /Забур/.“ (4:163)

Юдеите /евреите/ отхвърлят Аллах и изкривяват, изопачават и извращават писанията Му. Сам Господ Аллах казва:

„Ала угнетителите подмениха словото, което им бе казано, с друго.“
(2:59)

„И защото нарушиха своя обет, Ние ги проклехме и сторихме сърцата им да закоравеят. Те измениха словата, размествайки ги. И забравиха част от онова, което им бе напомнено. И не преставаши да отриваши тяхната измяна освен у малцина от тях.“

(5:13)

„Нима копнеете да ви повярват, щом част от тях слушаха Словото на Аллах, после го изопачават, Знаейки, след като го бяха проумели?“
(2:75)

Юдеизмът се застъпва за писанията, съставляващи Стария завет, които ругаят съвършените качества на Аллах, който е Всезнаещ, Всемъдър, Всемогъщ, Пресвети, Превъзхождащ, въпреки, че понякога ги признава! Ето няколко твърдения в съпоставка с учението на Корана :

- Версията за сътворяването на света, че Бог се отдава на „почивка“ и „отдъхване“ вследствие на работа /Тора, Изход 20:11 и 31:17/* , е Категорично отречена от Корана:

„Сътворихме Ние небесата и земята, и всичко между тях в шест дни, без да Ни засегне умора.“**

(50:38, 7:54 и 2:255)

(*Старият завет е противоречиво послание като съдържание, идейност и израз. Това си има своето обяснение в отдалечаване на Времената на писане от различните автори, което не свидетелства за единен Божествен произход на Книгата. Несъстоятелността на множество библейски стихове се потвърждава от самия контекст.)

(**За да разбере целостта и хармонията на Корана читателят съпоставя стиховете:

- 1) с контекста на изказването;
- 2) с контекста на историческите събития, по чиито повод низпослан стиха;
- 3) с други стихове от Корана, имащи връзка, с намерението вложено в този стих;

4) с поясняващи изказвания на Пророка на Аллах в отношение, които се намират в сборниците за автентични хадиси
5) със спецификата на арабския език, на който е Корана. Пример за това е, че Аллах говори за Себе си обикновено лице множествено число. Под израза „Ние“, не се изтъкват няколко а само Един, който възвеличава Себе си. Тази форма на самоуважение и възвеличаване има и в еврейския език и е използвана и в кралските обявления и заповеди. Но когато се изразява една лична, специална връзка се използва „аз“ или „мен“. Подобна форма на уважение има и в българския и други езици, но във второ лице мн. ч.)

- Версията за изгонването на Адам и жена му от Рая, че „се скриват“ от своя Създател /Тора, Битие 3:8-10/ отсъства от Корана /7:19-25/, който потвърждава универсалното знание на Бога:

„Не ви ли казах, че аз знам невидимото на небеса та и на земята, и знам какво разкривате и какво по тулвате.“ (2:33).

- Разказа за физическата разпра между Аллах и Якуб /алеихис-селям/, в чиято „борба“ Яков „надвива“ Бога /Тора, Битие 32:28-29/, напълно отсъства от Корана, защото Аллах е непобедим и несравним в Своите качества:

„Нищо не Възпира Аллах нито на небесата, нито на земята. Той е Всезнаещ, Всеможещ.“

(35:44)

- „Събуждането“ на Аллах от сън като опиянен /Псалми 78:65 и 44:23/, е напълно отречено от Корана:

„Не Го обзема нито дрямка, нито сън.“
(2:255)

- „Раждането“ на човешки същества от Бога /Изход 4:22 и Псалми 2:7/, е също категорично отречено от Корана, защото това е животински процес за размножаване, Вследствие на който Аллах би имал свои подобия:

„Нито е раждал, нито е роден, и няма равен Не му“
(112:3-4)

„Не подобава на Аллах да се сдобие със син. Пречист е Той! Щом реши нещо, Той само му казва : „Бъди!“ И то става.“
(19:35)

- Бог изпраща пророците си с указания да „избиват масово“ старци, юноши, девиси, жени и деца /Тора, Втор.20:16-18, Числа 31:14-17; Исус Набиеб 6:21, Езекиил 9:5 и 6/ зверства, които противоречат на духа на Корана:

„И се сражавайте по пътя на Аллах с онези, които се сражават с вас, и не престъпвайте! Аллах не обича престъпващите. А престанат ли, тогава да не се враждува, освен против потисниците !“
(2:190-193)

Последният от пророците на Аллах - Мухаммед /алеихисселям/ при завоеванията си завещава:

„До не постъпвайте като предатели; да не крадете; и да не убивате нито деца, нито жени, нито немошен старец, нито пък отшелник в манастир; и да не отсичате палми и дървета, нито пък да разрушавате постройки“

- Бог „разказва“ мерзости от проститутски истории и предавайки

подробности често използва цинични реплики /Гора, Битие 19:31-38, Притчи 7:6-24, Езекиил 16:1-63 и 23:1-49/, също така и методи за кражба /Съдии 21:20-23/, сексуално изнасилване /2 Кн. на Царете 13:22/ и заговор за убийство /2 Кн. на Царете 11:1 -27/. Подобни покварни разкази, внушаващи и стимулиращи насилие и еротични представи, абсолютно отсъстват от Корана, в който Бог казва:

„И не доближавайте скверностите - и явните от тях, и скритите!"
(6:150)

„И слухът, и зрението, и сърцето - за всички тях ще бъде питано."
(17:36)

След като някои писари на старозаветните писания описват собствената си смърт и Аллах забравя, че те тепърва ще умрат, та им говори в „минало свършено време"

Тора, Втор.34:5-8; Исус Навиев 24:29-30/, за какво опазване на текстовете от чуждо намешателство може да се говори ?!

„Да не споменавате вече: Наложено от Господа слово, защото извратихте думите на живия Бог!" -признава един от старозаветните пророци /Еремия 23:36/.

Исус никого не хулел Аллах!

Следващата религия, която изменя реалната представа за Всевишния Аллах и Неговите пратеници е християнството. Бог избира Иса /Исус/, алейхисселям, за Негов пророк и му вдъхновява писание на име Евангелие /Инджил или Благовестие/, с което християните днес не разполагат.

Всевишният Аллах казва:

„И на Иса му дадохме Евангелие, в което има на пътствие и светлина, и е потвърждение на Тората /оригиналния/, която бе преди него, и на пътствие, и обучение за богобоязливите."
(5:46)

Новозаветните евангелия представляват биографични писания на четири отделни автора - Матей, Марко, Лука и Йоан. Никой от тях не казва в евангелията си, че пише с вдъхновение от Аллах и така предава Божието слово. Нещо повече Лука признава, че събира сведения за Иса /aleyhisselyam/ от хора очевидци. Понеже не се доверил на всеки, той изследва не Бога, а тях, за да напише Инджила си /1:1-4/! А в Евангелието на Йоан се откриват явни добавки на „друг писател", който посочва изказаното свидетелство в разказите „не на Аллах, а на Йоан" за истинно /19:35 и 21:24/! Факта, че новозаветните писания са съчинявани не по-рано от петдесет години след Пророка /aleyhisselyam/, и дори не предават оригиналния текст на техните писатели свидетелства, че истината за Иса /мир нему/ ще се търси сред множество фалшификации и клевети. Ето няколко съпоставки между тях и учението на Корана:

- Според авторите на Новия завет Иса е „Бог

/Йоан 1:1/ и „Негов единороден син" /Йоан 3:16/. Иса /aleyhisselyam/ се обяви за истински Божи син, докато праведниците са също Негови синове, но в преносен смисъл за всеки, който изпълнява болята на Аллах - казват християните. Това означава, че Пратеникът не изпълни първата Божия заповед: „Да нямаш други богове освен Мен!". Иса /aleyhisselyam/ проповядва на юдеите, че е изпратен от Аллах и не му се противопоставя, но юдеите го разбрали погрешно, че правел себе си на Бог. (Думите: „Аз и Отец едно сме" /Йоан 10:30/ са разтълкувани от контекста /10:34-38/ и най-

вече, където се уточняват отношенията Като единност в „учението“, а не в „божествеността“/17:20-21/ нещо, което не само юдеите не разбират, но и християните.) Иса /алейхисселям/ никога не определя мисията си да е изпратен като „Бог“. Затова дори в новозаветните писания няма нито един стих, който да предава ясно и конкретно думи на пророка : „Аз съм Бог“ или „Молете се на мен, защото съм Бог“.

Коранът се съгласява с Исус, но не се съгласява с авторите на Новия завет и християнските църкви. Нашият Господ Аллах казва:

„Бяха неверници онези, които рекоха: „Аллах /Бог, това е Месията, синът на Мариам /Мария/.“ А Месия та рече: „О, синове на Израил, служете на Аллах – моя Господ и вашия Господ! За онзи, който съдружава с Аллах / т.е.прави подобия на Него/, забрани му Аллах Рая и неговото място е Огънят. Угнетителите нямат закрилници.“

(5:72)

Клеветите срещу Исус /Иса/, алейхисселям, са девети и срещу Онзи, който го изпрати с напътствие. Сам Исус се отрича като Бог и обявява единствено Аллах, който го изпрати за истински Бог. Това го четем в Новия завет:

„ А това е вечен живот, да познаят Тебе, единния истински Бог, /и да познаят / Исус Месията, когото си изпратил.“/Иоан 17:3/

- Според Новия завет Пратеникът на Аллах - Иса, алейхисселям, не изпълни и друга от десетте Божии заповеди: „Почитай баща си и майка си !“ Арогантното му поведение към собствената майка, чиито добрини той забравя, когато трябва да напише сватбари като превърне бъчвите с „вода“ във „,вино“ е повод да запитаме: защо върши делата на Сатаната, след като е изпратен да яви Божията слава? Обръщението към тази, която го е родила: „О, жено, какво има между мен и теб?!“ /Иоан 2:4/, е обръщение, от което майките биха се пръснали от мъка и скръб. Този разказ не само разрешава употребата на „майка на всички злини“ - алкохолните питиета, но поучава, че това бе първото чудо, извършено от праведния и непорочен Исус!

Свещеният Коран приема подобни разкази за клевети. Той посочва, че първото знамение, което Иса /алейхисселям/ стори е като проговаря изразително и ясно в люлката си, за да защити майка си от клеветите на юдеите. Сред изказаните думи е следното:

„/И ми повели Аллах/ да бъда нежен Към своята майка. И не ме стори Той горделив, непокорник“

(79:32)

Именно тук се посочват и други думи на Исус /мир нему/:

„И ме стори /Аллах/ благословен, където и да се намирам.

(19:31)

Докато Новият завет се уповава на Стария завет /Втор.21:23/, за да обяви Месията Иса за „проклет“ /Пое. Към Гал. 3:13/.

Тази клевета наред с клеветата, че Иса /алейхисселям/ умрял, за да „откупи греховете“ на хората е дело на Павел, който се престори, че приема християнството. Евреинът нагло признава всички обвинения срещу него, че проповядва ново учение на нов Исус: „Но, нека е тъй, че аз не съм ви отегчил, обаче като хитър съм ви уловил с измама.“ /Нов завет, 2 Пое. Към Кор.12:16/

- Според новозаветните писания Иса /Исус/, алейхисселям, е разпънат на кръст и изпада в клинична смърт, от която се съвестява след три дни. Разказите предават и противоречиви сведения /Матей 27:32 -

Йоан 19:17; Марко 15:32 - Лука 23:39-43 и др./. Коранът отрича тези сведения:

„И изрекоха /юдеите/: Ние убихме Месията Иса, синът на Мариам, пратеникът на Аллах. - но не го уби ха и не го разгнаха, а само им бе оприличен. И които бяха в равногласие за това, се съмняваха за него. Няма знание за това, освен да следват предположения. Със сигурност не го убиха те. (4:157)

Незачитането, хулите и клеветите срещу който и да е пратеник на Аллах е незачитане и противопоставяне на Онзи, който го освети, избра и изпрати сред хората, а именно Всевишния Аллах.

Напътствието е само от Аллах!

За да открием истината за Аллах, истината за Неговите пророци, истината за задгробния живот и всичко онова, което ни е недостъпно, неразбрано и неизвестно, ние трябва да се обърнем към последния Божи пророк и вдъхновената му книга - Коран.

„Този Коран не може да е откровение от друг, освен от Аллах - в потвърждение на онова преди него и ја разяснение на Писанието - няма съмнение в него! -от Господа на световите. Или казват /за Мухаммед/: „Той го е измислил.“ кажи: „Донесете една сура подобна на неговите и призовете когото можете освен Аллах, ако говорите истината!“ Да, вземат за лъжа знанието, което не обхващат и още не е дошло при тях неговото тълкуване. Така го взеха за лъжа онези преди тях. Виж какъв е краят на угнетените !”
(10:37-39)

Една от най-големите грешки на християнството е, че почита Стария завет на юдеите като „Божие слово“, но въпреки изживяванията в него се откриват предсказания, че от чуждите на Мойсей и Израил народи ще има **Божии пророк** /Тора, Втор.18:18 в контекст от 17:14-20 и 18:1-19/. Неговото описание абсолютно съответства с биографията на Мухаммед /aleyхисселям/, който бяга с мюсюлманите от Мекка към теманската земя и нейното селище Медина, където е посрещнат учтиво и с голяма невиджана радост:

„Наложено за Арабия пророчество... жители на теманската земя, донесете вода за жадния, посрещнете бежанците с хляба си. Защото побегнаха от сабиите... от лютостта на войната...”

/Стар завет, Исая 21:13-17/ А в Новия завет се споменава за очаквания от юдеите трети божии човек а именно Пророка на Аллах след Илия и Христос /Еб. на Йоан 1:19-25/. Не беше ли Мухаммед /aleyхисселям/ поредния ?

Всевишният Аллах казва:

„Този /Коран /е низпослан от Господа на светове те. Спусна го довереникът Дух /ангел Джибрил/ в твоето сърце, за да бъдеш от предупредителите, на ясен арабски език. Той е /споменат/ в писанията на предците. Не е ли знамение за тях, че го знаят учените сред синовете на Израил ?” (26:192-197)

„Кажу: „О, хора на Писанието /евреи и християни/, елате към едно общо слово между нас и вас - да не служим на друг, освен Аллах и да не Го съдружаваме с нищо, и едни от нас да не приемат други за господари,

освен Аллах!" А отвърнат ли се, кажете: „Засвидетел ствайте, че сме мюсюлмани !" (3:64)

Ето защо ние без никакъв натиск засвидетелствахме, че няма друг Бог, освен Аллах и, че Мухаммед е Негов последен пратеник. Така, приемайки ислямската религия, заживяхме нов живот, угоден на Великия и Славен Аллах. Бог да ни благослови и удостои с великия Рай!

Ще ни последвате ли и вие?

СЪДЪРЖАНИЕ

1. Аллах е най-велик!
 2. Пророците идват с Божията слава!
 3. Юдеизма се опълчва срещу Бога!
 4. Исус никога не хулел Аллах!
 5. Напътствието е само от Аллах!
- © *Мерием Иванова,*